

FLÓRIÁN TIBOR:

Egyetlen szikra

Még néhány év, évtized csupán
s újra névtelen része
leszek a láncnak.
Az életet élettal kötöm össze,
de nem építő kézzel többé,
sem ésszel, sem szóval,
kőnél és ércnél erősebb szeretettel,
lánggal, mi másokat melegít
s eléget engem.

Anyag leszek ismét,
por a földből, kavics a sziklából,
homok, melyet a víz simára mos.
Gyökérszála a törzsnek,
lehulló csöpp a felhőből,
fűszál a temetőben.
Anyag leszek újra,

névtelen része a láncnak,
de mégis egyetlen szikra
kilobban belőlem,
sorsomból titokban kiszáll.
Sóhaj leszek a szélben,
végtelenbe szálló gondolat,
szellem, mely világot teremt,
lélek, ki Isten tenyerén pihen.

